

det er jeg ikke saa enig med ham i; det er ikke saa let at komme til Nedsættelser paa den Maade, som naar Banestationen bliver flyttet, men det er et Spørgsmaal, som kan blive taget under Overvejelse under den senere Behandling, alt efter som Tinget gaar til det ene eller til det andet af disse her omtalte Alternativer.

Bouløkke: Jeg maa tilstaa, Skuffelserne ere mange i Livet. I Dag gif jeg herop i den gode Tro at kunne være ministeriel og kunne stemme med Ministeren; men jeg ser nu til min Forbavselse, at han har kastet Anker paa Flertallets Betænkning. Jeg vil sige Dem, mine Herrer! at det forekommer mig, at med Hensyn til hele vor Særnbanebygning i sin Almindelighed, og ikke mindst i dette Tilfælde, anvender Folketinget en Flothed med sine Bevillinger, en Flothed, som gaar ud over alle Grænser, og jeg vil sige Dem, mine Herrer, at en saadan Flothed vil lamme Bygningen af flere Baner i mindre velhavende Egne, hvor de have ondt ved at faa Penge dertil. Jeg kan ikke stemme for denne Flytning af Stationen.

Ordføreren (Klein): Jeg troede ikke, det skulde være nødvendigt at føje flere Ord til den stedfundne Diskussion, men den ærede sidste Talers Udtalelser foranledige mig dog til at sige et Par Ord, som jeg imidlertid nærmest vil henvende til det ærede Mindretal i Udvalget (Scharling). Jeg skylder maatte ogsaa dette ærede Medlem at sige et Par Ord med Hensyn til det Særstandspunkt, han indtager. Jeg har saa megen Agtelse for det ærede Mindretals finansielle Indsigt og vil tilføje finansielle Erfaring særlig ogsaa i Sammenligning med min, saa at det overhovedet gør mig meget ondt at skulle træde i Opposition mod ham ved denne Lejlighed, for saa vidt som det drejer sig om et finansielt Spørgsmaal, men det er min bestemte Overbevisning, som jeg for øvrigt har haft Lejlighed til at udtale allerede i forrige Samling, at den fletteste finansielle Politik af alle er at anvende mange Penge paa en daarlig og utilfredsstillende Maade, og det er en meget sundere og bedre Finanspolitik at give noget mere ud, naar man derved faar noget, man virkelig kan være tilfreds med i Længden. Jeg har den Overbevisning, at hvis man ikke nu foretager en Flytning af Viborg Station, saa vil det ikke være mange Aar — det vil ikke være et halvt Hundrede Aar, maaste 20—30 Aar — inden der vil blive

Særnbanenettet i Midtjylland vil gøre det nødvendigt at foretage Forandringer og Udvidelser, og man vil da være i den Situation, at det vil vise sig at være forbundet med overordentlig store, ja maaste uovervindelige Vanskeligheder, at faa foretaget de nødvendige Forandringer ved Viborg Særnbane-station, dersom den bliver liggende, hvor den nu ligger, og Følgen vil da blive, at om disse 20—30—50 Aar, naar Spørgsmaalet atter bliver aktuelt, vil man blive presset ind derpaa: bliver det dog ikke nødvendigt at flytte Viborg Station, men da vil en Flytning blive langt dyrere, langt kostbarere, end der er Tale om nu. Jeg er overbevist om, at hvis man fulgte det ærede Medlem, som for nu at spare et Par Hundrede Tusind Kr. er mod Flytning, vil om disse 20—30—50 Aar en Flytning paatrænge sig med Nødvendighed, og da vilde det blive meget almindeligt, at man vilde fordømme, hvad man gjorde nu, og Folketinget vilde da ikke uden Grund blive stemplet som det, der viste en ikke meget forudsæende Finanspolitik. Det er efter min Formening, og det siger jeg til den ærede sidste Taler, den allerdyreste Finanspolitik, at anvende mange Penge uden et virkelig tilfredsstillende Resultat; men jeg føler mig overbevist om, at enhver skal, jo længere Tiden gaar, mere og mere komme til den Erkendelse, at det er virkelig fornuftigt at benytte Lejligheden til nu at faa Viborg Banestation flyttet.

Scharling: Over for, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) sagde, maa jeg dog tillade mig for mit Vedkommende at sige, at dersom jeg havde den samme Overbevisning som han om, at der kun vil naas noget utilfredsstillende og daarligt ved at udvide Stationen paa det Sted, hvor den nu ligger, vilde jeg ganske vist ikke have holdt paa Lovforslagets Bestemmelser i saa Henseende. Jeg er derimod gaaet ud fra i Henhold til, hvad der foreligger, og i Henhold til Regeringens Forslag og de Oplysninger, der ledsage det, at der i Øjeblikket kan opnaas noget tilfredsstillende paa dette Punkt, og at det Tidspunkt, da det ikke længere vil være tilfredsstillende, dog ligger saa langt ud i Fremtiden, som den ærede sidste Taler antydede, at man alene ved i den Tid at have besparet de 100,000 Kr., hvorom det her drejer sig, vil have en tilstrækkelig Kapital til den Tid, hvorved man kan raade Bod paa de Mangler, der maatte være til Stede, saa at der ikke vil være Tale om, hvis man til et saadant senere Tidspunkt mente at ville gøre Forandring, at der i Virkelighed